

[Rasmus Hansen.]

nydernes Kaar er af en saadan Art, at en snarlig Reform er nødvendig. De saglige Betragtninger, som det ærede Medlem antillede — det ærede Medlem havde jo visse Indvendinger mod vort Forslag —, tror jeg imidlertid det vil være mest hensigtsmæssigt at drøfte i et Udvalg.

Det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen, som talte paa det kommunistiske Partis Vegne, syntes ikke, at vort Forslag gik vidt nok. Naa, andet havde vi nu heller ikke ventet fra det ærede Medlems Side. Vi kan vel overhovedet ikke møde med et Forslag, som helt tilfredsstillende det kommunistiske Parti. Det drejer sig imidlertid ikke for os om først og fremmest at lave Agitation; det drejer sig for os om at møde med et Forslag, som vi under de nuværende politiske Magtforhold her i Landet kan gøre os Haab om at faa gennemført, og efter den Forhandling, der har været her i Salen i Dag, nærer jeg de bedste Forhaabninger med Hensyn til de Resultater, som det af os fremsatte Forslag kan foranledige. Det kommunistiske Parti mener, at en Forbedring af vort Forslag i visse Henseender vilde have været at foretrække. Det kan naturligvis siges, men en Forhøjelse af Renten, som er til at opnaa, vil i hvert Fald blive til nok saa megen Gavn for Aldersrentenyderne som en Række flotte kommunistiske Talemaader. Men i øvrigt foreligger der fra Aldersrentenydernes Landssammenslutning en Udtalelse om, at de er tilfredse, hvis de faar gennemført Forslaget fra Købstædernes sociale Udvalg. Vort Forslag gaar længere end Købstædernes sociale Udvalg, og det kan vel ikke være helt forkert set fra Aldersrentenydernes Standpunkt, naar vi er gaaet længere end det Forslag, som de i Forvejen havde erklæret sig tilfredse med at faa gennemført.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg ønsker kun at gøre nogle faa Bemærkninger, for naar jeg erkender, at jeg har læst et stort Talmateriale af her i Dag, vil det være mest fair at vente med den nærmere Drøftelse, til man har dette Talmateriale, som jeg naturligvis er villig til at oversende til Folketingets Udvalg, for at det kan se nærmere paa det. Men naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi der er nævnt forskellige Ting af de forskellige Ordførere, som jeg gerne vil sige lidt om.

Der blev nævnt Spørgsmaalet om en Overbygning paa Aldersrenten. Saa vidt jeg husker, er der i det omdelte Hæfte gjort et lille Forarbejde, et lille Forsøg paa at skabe

en saadan Overbygning, og jeg henleder i den Anledning, der er givet mig, det ærede Medlem Hr. Poul Sørensens Opmærksomhed paa, at ogsaa det har det lille Embedsmandsudvalg beskæftiget sig med.

Der er Rentenydere, som har skrevet til det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen og beklaget sig. Jeg er selvfølgelig villig til til Bunds at undersøge de paaklagede Forhold, saa snart jeg faar Navne og Adresser paa de Personer og de Kommuner, det drejer sig om, og naar vi kommer til at se paa det, kan det jo være, at det knap forholder sig saa galt. Jeg har undertiden faaet Breve, der har været meget stærke i Farven, men naar vi har kunnet indhente Oplysninger og give Svar, har det undertiden set lidt anderledes ud. Jeg skal ikke dømmes om Forholdene, før vi har undersøgt dem nærmere.

Der har været talt om, om det var rigtigt at lade en Regering eller et Embedsmandsudvalg udarbejde et Forslag og fremsætte det, eller man skulde gaa Kommissionsvejen. Personlig er jeg ikke saa ivrig efter Kommissionsvejen, for skal man først til at nedsætte en Kommission og tage behørigt Hensyn til de forskellige kommunale Organisationer og Partier, vi efterhaanden har faaet, faar vi en ret omstændelig Kommission, og det vil igen sige — jeg har selv været Medlem af adskillige Kommissioner —, at kommer man til et eller andet vanskeligt Punkt, maa man tage Forbehold og gaa tilbage og spørge Organisationerne. Jeg synes egentlig, det er bedre — men det er altsaa min personlige Opfattelse —, om jeg fremsætter et Forslag, som jeg mener det skal være, og saa tager de Klø eller den Anerkendelse, der kan blive, til Følge, og vi saa gennem Forhandling i fuld Aabenhed maaske naar frem til et Resultat til sin Tid. Det er den Vej, jeg har ønsket at gaa med Aldersrentelovgivningen, og vi er allerede godt paa Vej. Naar bare vi faar Ro til det, skal vi snart faa Forslaget færdigt og faa det fremsat.

Saa blev der sagt noget om, at vi har givet Løfter før Valget. Dem har vi virkelig ogsaa søgt at indfri, det er da saa ligetil. Der er vist intet Parti — jeg kender i alt Fald intet Parti —, der ved Valget har givet Løfter til Rentenyderne, uden de har sagt, at de vil være med til at indfri disse Løfter, men det er givet, at nogen Tid til Forberedelse og Fremsættelse af Forslag maa der da gaa. Vi kan da ogsaa sige til Socialdemokratiet, at nu har de haft Socialministerposten i 16 Aar, og det kan vel ikke være den rene Elendighed, de efterlod sig,